

Eind 1754 verkocht Dillon zijn huis aan Charles Allan voor 19.500 gulden. Deze betaalde 9800 gulden in gereed geld en voldeed de overige 9700 gulden der koopsom door Dillons in 1750 gevestigde grondrente tot zijn last te nemen ¹⁷). De 6000 gulden schuld aan Joan Osy, waarvoor Dillon een hypotheek op zijn huis had genomen, is wellicht van de 9800 gulden afgelost ¹⁸). De verkoop van 1754 is er echter zo goed als zeker een symptoom van hoezeer het mis ging met Dillon, want slecht verging het hem.

Op 12 juli 1755 vroegen enige zijner crediteuren zijn faillissement aan bij de Weth van Rotterdam. Dillon zelf verbleef buiten de stad, zo zeiden de verontruste schuldeisers, en nog steeds werden er wissels op hem getrokken ¹⁹). Door zelf zich als insolvent op te geven had Dillon zoiets kunnen voorkomen, het zou hem niet hebben misstaan; de passieve houding die hij nu verkoos wekt zeker geen indruk van betrouwbaarheid. De Weth moet er al net zo over hebben gedacht: Dillon kreeg nul op zijn request tot rehabilitatie, dat hij had ingediend toen hij met zijn crediteuren tot een akkoord was gekomen ²⁰). Te Rotterdam mocht hij het koopmansbedrijf niet meer uitoefenen. Dillons schulden bedroegen ongeveer 15.000 gulden; de verkoop van zijn boedel leverde ca. 10.000 gulden op; aan faillissementsadministratie en boedelbeheer gaven de curatoren zo'n 4700 gulden uit; aan de schuldeisers werd tenslotte uitgekeerd een bedrag van rond 5300 gulden ²¹). Begin 1757 blijkt Dillon zich te Amsterdam te hebben gevestigd ²²).

Hoe het ook zij, het is wel duidelijk dat Dillon in zijn Rotterdamse jaren een weinig evenwichtige persoonlijkheid is geweest, die niet uitmuntte in morele moed en slecht kon rekenen. Pijnlijke vraag hoe Atkinson zo lang met hem heeft kunnen samenwerken. Of getuigt een en ander juist van grote handigheid en diplomatie?

Atkinson zag al gauw grote kansen in het rederijbedrijf, dat hij vanaf 1755 tot rond 1767 naast het gewone koopmanschap op grote schaal beoefende: vooral de in die jaren afgegeven zeebrieven wijzen het uit. Van Atkinson's optreden als reder blijkt voor het eerst in 1755, wanneer hij samen met James Smith op 28 oktober de circa 32 last grote 'Maria Theresia' aankoopt, ieder voor de helft ²³). Ongeveer tezelfdertijd moet hij de 50 last grote 'Elisabeth'